

Mezinárodní den žen v Evropském parlamentu

25.března 2005 Jaroslav Zvěřina

V průběhu druhého březnového týdne se v Evropském parlamentu, který měl právě své plenární zasedání ve Štrasburku, také připomínal Mezinárodní den žen. Osmý březen jsme byli zvyklí slavit v době komunistické totality, a tak se přiznám, že okázalé oslavy, kterých se zde účastnili lidé všech politických skupin, mně přišly poněkud nemístné. Nicméně nejruznější „ženská hnutí“ si MDŽ přetransformovala k obrazu svému a učinila z něj svátek emancipačních, antidiskriminačních a samozřejmě také feministických idejí. Není jistě náhoda, že se současně s oslavami MDŽ projednávala v Evropském parlamentu tak zvaná „Pekingská deklarace“ z roku 2000. Opakovala se tak nejruznější „genderová“ témata, která jsou dobře známá i z národní politické scény. Ozvalo se jak volání po pozitivní diskriminaci utlačovaných žen, tak konzervativní volání po zlepšení sociální situace matek.

Poněkud v pozadí MDŽ zůstala skutečnost, že někteří poslanci sepsali rezoluci, která požaduje celosvětový zákaz interrupcí a eutanázie. Tato dvě témata totiž někteří křesťansky založení politici dosti křečovitě spojují do jednoho balíčku „neúcty k životu“. Obávám se, že zas tak mnoho ty dvě věci společného nemají. Znam horlivé odpůrce interrupcí, kteří by proti eutanázii zas tak moc neměli. A také odpůrce eutanázie, kteří interrupce tolerují jako nevyhnutelné právo ženy o svém těhotenství v jeho prvých fázích rozhodnout. Nemyslím, že by zákaz interrupcí měl velkou šanci na úspěch. O eutanázii budeme jistě v budoucnosti hodně debatovat, a to již proto, že v jedné členské zemi (Nizozemí) je uzákoněna.

MDŽ a Pekingská deklarace tedy přinesly zajímavou přehlídku názorového spektra v Evropském parlamentu. Jisté ovšem je, že větší angažovanost žen ve společnosti je skutečností, a to prakticky všude kolem nás. Problémem, který neumíme řešit, je současná nízká porodnost. Ať si to chceme nebo nechceme přiznat, Evropská unie stárne a Evropanů ubývá. To je věc, kterou mohou změnit především ženy. Okázalým slavením jejich svátku jim v tom ovšem mnoho nepomůžeme. Velice pochybuji, že snižující se porodnost je věcí sociální nouze. Je evidentní, že větší počet dětí si od žen nedokážeme koupit ani štědrějšími mateřskými dávkami. Jedná se o projev postupné dekadence „západní“ civilizace. Tomu zatím přihlížíme bez zásadnějších reakcí. Někteří, zejména socialističtí, politici tu krizi ještě ani nezaznamenali. Jisté je, že bychom si žen, které na sebe vzaly mateřské poslání, měli daleko více považovat než dosud. Ne „žena jako taková“, ale žena matka zasluhuje zvláštní společenské úcty a podpory.